

зъмъ се включватъ всички култури на миналото, и когато започне пробуждане на човѣшкото съзнание, по атавистически начинъ, той ще прѣмине прѣзъ всички култури на миналото. Той ще прѣмине прѣзъ културата на минералитѣ, на растенията, на рибитѣ, на птицитѣ, на млѣкопитающитѣ, най-послѣ и прѣзъ човѣка, и по такъвъ начинъ въ него ще изпжкнатъ всички негови противорѣчиви сжществувания на миналото. Тогава у човѣка настава цѣла каша. Въ Писанието се казва: „За всѣко прѣстжпление Богъ въздава всѣкому до четвърти и до десети родъ, а за всѣко добро дѣло Богъ дава благословението си за тисязи родове.“

Христосъ донесе въ свѣта науката за душата, т. е. начинътъ, по който хората могатъ да се приближатъ и познаятъ Бога. Човѣкъ има качеството да се ограничава, което го прави подобенъ на Бога. За да познаешъ Бога, непрѣменно трѣбва да се ограничишъ. Слѣдователно, Богъ, като се ограничи, създаде човѣка. Тамъ, дѣто има ограничения, всѣкога има и страдания. Значи, съ създаването на човѣка, се създадохъ и страданията въ козмоса. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да бжда свободенъ.“ — По-свободни отъ Бога не можете да бждеге. Богъ, Който бѣше абсолютно свободенъ, създаде човѣка и се ограничи. Тогава какъ ще бждете вие по-свободни отъ Бога? Ще кажете: „Защо Богъ се ограничи?“ — По този въпросъ нищо нѣма да ви говоря. Ограничението на Бога е добро нѣщо. Когато Богъ се ограничава, Той създава доброто въ свѣта. Въ това отношение между Бога и насъ сжествува едно съотвѣтствие, но въ противоположна посока. То значи: когато Богъ се ограничава, доброто се ражда; когато човѣкъ се ограничава, злото се ражда, а когато се освобождава отъ ограниченията, доброто се ражда. Затова, именно, всички хора се стремятъ къмъ свобода. Свободата подразбира безграничностъ, т. е. стремежъ къмъ Божественъ жи-